

Keith Stuart

Het hele *leven* in
één keer

Vertaling Arthur Wevers

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Keith Stuart
Oorspronkelijke titel: *Days of Wonder*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Arthur Wevers
Omslagontwerp: BuxDesign
Bewerking: Véronique Cornelissen / Peter Verweij
Foto auteur: © Dan Griliopoulos
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 3050 0
ISBN 978 89 027 5656 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk januari 2019

Het citaat op p. 241 is overgenomen uit William Shakespeare, *De storm*, vertaald door Gerrit Komrij, Bert Bakker, 1990.

De overige citaten van William Shakespeare komen uit *De werken van William Shakespeare*, vertaald door dr. L.A.J. Burgersdijk, E.J. Brill, 1886-1888.

Voor het eerst uitgegeven in het Verenigd Koninkrijk in het Engels in 2018 bij Sphere, een imprint van Little, Brown Book Group.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Aantekening van de auteur

Tijdens het schrijven van dit boek zijn de steun, hulp en kennis van de mensen van de afdeling Cardiologie van het Great Ormond Street Hospital van onschatbare waarde geweest. Dankzij hun hulp ben ik er hopelijk in geslaagd een accuraat beeld te schetsen van een ernstige en zeer zeldzame hartaandoening. Dit is echter een roman, en daarom heb ik me enkele vrijheden ten opzichte van de medische feiten gepermitteerd. Alle mogelijke fouten en omissies komen voor mijn rekening.

Tom

Er bestaat echt zoiets als magie. Dat heb ik tenminste altijd geloofd. Dan heb ik het niet over goochelaars die konijnen uit een hoge hoed toveren of mensen in tweeën zagen (en weer in elkaar zetten, want anders is het technisch gezien geen magie, maar moord). Ik heb het ook niet over de magie van sprookjes met prinsessen en heksen en kikkers die in knappe jongemannen veranderen, hoewel sprookjes zeker een rol zullen spelen in ons verhaal. Ik bedoel het idee dat ongelooflijke dingen mogelijk zijn en tevoorschijn kunnen worden getoverd door wilskracht, inspanning en liefde. Zo is het begonnen. Zo hebben we alles uiteindelijk kunnen doorstaan.

Eigenlijk zou ik met Hannahs diagnose moeten beginnen, maar nee, daar zijn we voorlopig nog niet aan toe. Dit is een verhaal over magie en daarom zal ik met iets magisch beginnen. Of een beetje magisch. O, kijk, het wordt vanzelf wel duidelijk, geloof me maar. Laten we twee weken na de diagnose beginnen, op Hannahs vijfde verjaardag, want zo gaat het soms in het leven: je bent plannen aan het maken voor een grote dag en dan opeens – *kedeng!* – krijg je schokkend nieuws over je dochter te horen, nee, ga door, ik sta erop. Natuurlijk heb ik het allemaal niet precies aan Hannah uitgelegd, want hoe kon ik het nou aan haar uitleggen? Maar ze was al heel wijs, wijzer dan ik, zo wijs dat ze me in de ogen keek en in essentie snapte wat de artsen hadden gezegd en begreep wat ons te wachten stond. We stonden bij de bushalte voor het ziekenhuis en de koude zon glinsterde in het plexiglas van het bekraste bushokje. Ik probeerde te slikken, maar ik had het gevoel dat er een bowlingbal in mijn keel zat. Ze keek me aan.

‘Het geeft niet,’ zei ze. ‘Het geeft niet.’

En ze stak haar vuistje uit zodat ik haar een boks kon geven. Ik gaf haar een boks.

Maar goed.

Maar goed.

Waar was ik?

Dus ja, ik dacht: ik moet iets bijzonders doen voor haar verjaardag, iets waardoor we hier even niet meer zijn. Ik vroeg haar wat ze wilde

doen en ze haalde haar schouders op en zei: 'Ik wil gewoon met lego spelen met mijn vriend Jay.' Makkelijk zat, dacht ik.

'En feeën,' zei ze. 'Kan ik echte feeën krijgen?'

Ze had een boek waar ze dol op was, een sprookjesboek dat van generatie op generatie was doorgegeven in de familie van mijn moeder. Het was een heel oud boek en had daarom niet te lijden onder de neurotische fijngevoeligheid van moderne vertalingen: kinderen stierven in het bos, dwergen werden opgegeten door heksen, wolven slachtten houthakkers af – gewoon afgrijselijke verhalen. Hannah was er dol op. Maar ze hield vooral van feeën. Niet van feeën in een verkleedpakje uit de speelgoedwinkel met roze vleugels met glitters en een kristallen toverstaf, maar van ouderwetse feeën: de intrigantes die door het bos dartelen en mensen gevangennemen op een magische open plek. Aan het einde van een verhaal zuchtte ze altijd en zei ze: 'Maar feeën bestaan toch helemaal niet echt?' en dan zei ik dat ze wel degelijk bestonden, maar dat alleen speciale mensen ze te zien kregen. Het was gewoon een grap, een vertrouwd ritueel aan het einde van de dag. Maar die avond, de avond voor haar vijfde verjaardag, vroeg ze het weer, zoals gewoonlijk. Maar ditmaal zei ik tegen haar: 'Als je later uit het raam kijkt, heb je misschien geluk.' Ze lachte smalend naar me en begroef haar hoofd onder het dekbed tot ik opstond om weg te gaan. Maar ik wist dat ze nieuwsgierig zou zijn omdat ze altijd nieuwsgierig was.

Daarom gaf ik haar een kus op haar warrige krullenbol die vol klitten zat omdat we er allebei nooit aan dachten om haar haar te kammen. Toen liep ik de kamer uit en deed ik de deur achter me dicht, maar ik liet hem wel op een kier staan zodat ik nog een beetje naar binnen kon kijken. En inderdaad, toen ze dacht dat ik weg was, deed ze het dekbed weer omlaag en sloop ze naar het raam.

Ik moet nu misschien uitleggen dat ik theaterdirecteur ben en vroeger acteur was. Toen ik acht was, namen mijn ouders me een keer met kerst mee naar het stuk *Dick Whittington* en toen was ik in één keer verkocht, daarna was ik verslaafd. Ik smeekte of we de volgende avond weer konden gaan en de avond daarop ook. Toen ik een tiener was, waren mijn vrienden fan van Bowie, Pink Floyd en The Clash, en was ik geobsedeerd door de Royal Shakespeare Company, de Royal Court en The Old Vic. De magie waarin ik altijd heb geloofd, was de magie van het toneel, van de wonderen die plaatsvinden wanneer je acteurs voor een publiek zet. Dat moet je in gedachten houden bij de dingen die nu volgen.

De duisternis buiten Hannahs kamer was vrijwel ondoordringbaar omdat de sterren achter een ver en dicht wolkendek verscholen gingen. De achterkant van ons huis grenst aan een weiland en overdag zien we soms ruiters die over het ruiterspad naar het bos gaan. Maar 's nachts is er alleen de duisternis en zien we in de verte slechts de fonkelende lichtjes van de andere stad, kilometers verderop.

Hannah stond nu op haar tenen bij het raam en ik zag haar kleine lichaam afsteken tegen de duisternis. Opeens draaide ze haar hoofd naar rechts. Achter de hoge heg aan het einde van de tuin van onze burens verscheen een vreemde gloed, oranje en warm, als een vreugdevuur. Maar er klonk geen geknetter, alleen het geluid van heel zachte muziek die bijna verloren ging in de loeiende wind. Toen klonken er ook stemmen, eerst nogal onduidelijk, maar langzaam luider. Ze zongen.

Ik hoorde dat Hannah plotseling diep inademde en toen zag ik dat ze driftig met de mouwen van haar pyjama in haar ogen wreef voordat ze weer naar buiten stuurde. Ze ging niet weg, deinsde niet achteruit – ze bleef roerloos staan, alsof ze in trance was, alsof ze opging in wat er buiten gebeurde. Toen de muziek luider klonk, werd ze op de een of andere manier uit haar gemijmer gewekt.

'Papa!' riep ze, maar er klonk geen angst in haar stem; ze was niet geschrokken of verrast. Ze was betoverd.

'Papa,' zei ze nog een keer. 'Ik zie ze, ik zie ze!'

'Wat zie je?' vroeg ik. Ik rende haar slaapkamer in en deed alsof ik geen idee had wat er aan de hand was. Ze greep mijn hand en sleurde me mee naar het raam.

'De feeën,' zei ze. 'Er zijn feeën.'

En inderdaad, over het ruiterspad aan de andere kant van de tuin dansde een rij prachtige figuren in schitterende witte jurken met reusachtige fladderende vleugels, die zwaaiden en glimlachten in het voorbijgaan. Sommigen hadden een lantaarn die aan een lange stok hing, met een kaarslichtje dat flakkerde toen ze langskwamen. Anderen waren in sjaals van knipperende kerstlichtjes gewikkeld. Hannah keek aanvankelijk roerloos toe en begon toen op het raam te kloppen en verrukt te zwaaien. Toen een van de figuren bleef staan, op het tuinhek leunde en een kus naar haar raam blies, hapte ze naar adem. Het was de eerste keer die week dat ik zag dat ze zichzelf en al die dingen vergat. Het was misschien maar even, maar het verdreef de duisternis van de voorgaande dagen. De figuren dansten en zongen in het licht van de lantaarns, dat een kring om

hen heen vormde. Toen de stoet van feeën verdween, stierf de muziek geleidelijk weg en loste de gloed op. Het werd weer donker, maar de duisternis was niet zo ondoordringbaar of zwart als die eerder had geleken. Iets van de feeën was voor altijd achtergebleven.

Ik zal je een geheimpje verklappen. Technisch gezien waren het geen feeën. Als je goed luisterde, hoorde je dat de muziek niet een of ander betoverend slaapliedje of een mystieke ballade was. Het was het nummer '2 Become 1' van de Spice Girls dat uit een gettoblaster klonk. Een van de voordelen van een baan als theaterdirecteur is dat je vierentwintig uur per dag de beschikking hebt over enthousiaste amateuracteurs die positief reageren wanneer je hun vraagt: 'Zou je zondagavond langs ons huis willen huppelen in een glimmend balletpakje?' We hadden ook een redelijk goed uitgeruste afdeling met rekwisieten en daarom konden we veel makkelijker aan een stel victoriaanse lantaarns komen dan iemand die daarvoor een bezoek aan de bouwmarkt moest brengen.

In elk geval had ik bedacht dat ik op deze manier misschien een beetje licht in de duisternis kon brengen, en het werkte nog ook. Uiteindelijk ging Hannah weg van het raam en rende ze naar de trap omdat ze nu per se het toneelstukje van dichtbij wilde bekijken. Maar tegen de tijd dat ze bij de achterdeur was, waren de feeën 'm allang gesmeerd (zoals we hadden afgesproken) en in de steeg een paar huizen verderop verdwenen. Ik weet nog steeds niet of ze dacht dat ze echt waren of wist dat het maar een toneelstukje was, maar toen ik haar had ingehaald, stond ze in de deuropening en wapperde haar haar om haar schouders. Ze keek me aan en pakte mijn hand.

'Nog een keer,' zei ze. 'Nog een keer.'

Volgens mij was het vanaf dat moment wel duidelijk dat Hannah ook verslingerd zou raken aan het escapisme en de magie van het toneel – het zat tenslotte in haar genen. En ik wist nu in elk geval dat ik een middel had dat weliswaar triviaal en vluchtig was, maar waarmee ik haar kon helpen om alles wat er was gebeurd en wat nog zou komen te verwerken. Ik wist dat toneelspel belangrijk voor haar zou zijn.

Daarom regelde ik ieder jaar zoiets voor haar verjaardag. Een toneelstukje, een kleine verrassing. Het werd een soort ritueel om de werkelijkheid van de gezondheidsonderzoeken en controles die iedere herfst moesten plaatsvinden op een afstand te houden.

De jaren gingen sneller voorbij dan ik me had kunnen voorstellen, en

toen ze dertien was besloot ze dat ze op haar verjaardag gewoon met haar vriendinnen wilde zijn. Een wandeling naar de stad, pizza en video's. Het moest er een keer van komen. Je kunt de tijd niet stilzetten, zelfs niet met alle toneelstukken van de wereld.

Drie maanden voor haar zestiende verjaardag begon ik me af te vragen of we tijd hadden om nog één laatste toneelstukje voor haar op te voeren. Voor mijn gevoel was dat belangrijk, alsof de toekomst daar voor een klein deel van afhing. Ik had de hele tijd het knagende gevoel dat er binnenkort iets verschrikkelijks zou gebeuren, we moesten erop voorbereid zijn en dit was de enige manier waarop we ons erop konden voorbereiden. Ik geloofde namelijk heilig in de magie van het theater. Had ik dat al gezegd?

Hannah

Ga nou niet dood als je op het podium staat. Haal het niet in je hoofd. En dat meen ik, verdomme.

Dit is de overweldigende peptalk die ik in mijn hoofd tegen mezelf afsteek wanneer ik voor het eerst van mijn leven opkom in het verblindingende licht van de schijnwerpers; voor het eerst in het echt, tenminste. Als actrice.

Ik ben hier natuurlijk al veel vaker geweest. Wanneer je vader theaterdirecteur is, groei je eigenlijk letterlijk op op het toneel – en dat klinkt ongelooflijk glamoureuus tot je erachter komt dat dit toneel zich in een provinciestadje in Somerset bevindt en niet in bijvoorbeeld New York. Dit is ook mijn debuut voor de plaatselijke toneelvereniging en niet voor de Royal Shakespeare Company, en omdat ik nu toch helemaal eerlijk ben, vertel ik er maar meteen bij dat het toneelstuk niet *Hamlet* of *Een poppenhuis* is of een van die andere stukken die ik zogenaamd heb gelezen voor het vak drama. Het toneelstuk is een ‘pikante klucht’ die in de jaren zeventig is geschreven door een of andere gast van wie ik nog nooit had gehoord – mijn vader noemt het stuk *Blijf jij maar lekker een seksistische lul*, maar zo heet het dus eigenlijk niet. Dit soort stukken doet het nog steeds goed bij het publiek en daarom zitten we er zo’n beetje aan vast. Sally, de artistiek leider van de toneelvereniging, heeft het stuk in elk geval wel aangepast aan de moderne tijd – en dat betekent dat alle racistische grappen eruit zijn gehaald. De seksistische grappen heeft ze erin laten zitten omdat daar blijkbaar niets mis mee is zolang we ze maar een beetje ironisch brengen. Ik heb veel geleerd over wat volwassenen gepast vinden sinds ik vorig jaar bij de toneelvereniging ben gegaan. Ik kom niet vaak buiten de deur, dus leer ik mijn levenslessen wanneer ik de kans krijg.

Tegen de tijd dat ik moet opkomen is het toneelstuk al een tijdje bezig. Het decor is een woonkamer in een buitenwijk in de jaren zeventig, compleet met een appelgroene bank, hoogpolig tapijt en een bamboe salontafel. Ted doet het fantastisch in de hoofdrol als neurotische en verstrooide boekhouder die met pensioen is en het thuis nogal moeilijk heeft. Dat was werkelijk geniaal gecast van Sally omdat hij in werkelijk-

heid ook een neurotische en verstrooide boekhouder is en met pensioen is en het thuis nogal moeilijk heeft. Natasha speelt zijn vrouw, maar eigenlijk is ze twintig jaar te jong en veel te cool om met Ted getrouwd te zijn. Vroeger deed ze de pr voor een museum in Londen, maar toen hun dochter Ashley werd geboren besloten zij en haar man te ontsnappen aan de ratrace in Londen. Ze is een 'micro-kunstagentschap' voor galeries en kunstenaars in Zuidwest-Engeland begonnen, maar nu is ze met zwangerschapsverlof omdat ze weer in verwachting is en hier helemaal gek wordt. Ze heeft me verteld dat het leven in Somerset voelt als gevangenzitten in een kruising tussen *Groundhog Day* en *Deliverance*. Ik heb *Deliverance* gegoogeld – volgens mij bedoelde ze het niet als compliment. Dora, die onze kostuums ontwerpt, heeft een grijze pruik gevonden in een winkel waar ze kostuums verhuren, en volgens Margaret, die eenentachtig is en het oudste lid van de toneelvereniging, ziet Natasha er daarvoor uit als een Franse lichtekooi. Ik ben nog nooit iemand tegengekomen die zo grof en zo cynisch is als Margaret, maar ze is ook een van mijn beste vriendinnen. Heb ik al gezegd dat ik niet vaak buiten de deur kom? Hoe dan ook moest ik 'lichtekooi' googelen, en nu is het een van mijn lievelingswoorden.

Dit is dus de scène waarin ik mijn entree maak: een neurotisch burgerlijk echtpaar in de jaren zeventig in Groot-Brittannië dat voorbereidingen treft voor een etentje met de nieuwe burens, die op het eerste gezicht heel erg bekakt en keurig zijn. Maar dan komt de dronken tienerdochter – dat ben ik – van de gastheer en de gastvrouw thuis van een feestje en moeten ze me verstoppen in de trapkast. Ik draag een opzichtige jurk die helemaal van polyester en statische elektriciteit is, en wanneer ik de jurk probeer glad te strijken knikt Sally naar me vanuit de donkere coulissen. Dat is mijn cue.

Diep ademhalen.

Ik heb een bonzend hart, maar daar wil ik op dit moment helemaal niet aan denken. Ik hoor het geluid van een deurbel, en dan moet ik op en stap ik door de donkere gordijnen aan de zijkant van het toneel en sta ik in de open ruimte voor de rijen met mensen die geld hebben betaald om vermaakt te worden.

O shit, daar gaan we dan.

Het eerste wat me opvalt is dat de lucht op de een of andere vreemde manier knettert, alsof er een soort alomvattende spanning in de lucht hangt waardoor ik een tintelend gevoel krijg over mijn hele lijf – het zijn

ofwel de hooggespannen verwachtingen van het publiek of het is de elektriciteit die wordt gegenereerd door dat polyester stuk brandgevaar dat ik aanheb. Ik probeer me ervoor af te sluiten en me te concentreren op wat ik aan het doen ben, en dat is giechelen en verontschuldigend mijn schouders ophalen wanneer mijn toneelouders me vragen wat er in vredesnaam met me aan de hand is. Dan loop ik wankelend langs Natasha, wier pruik in een zwierige hoek over haar rechteroog is gezakt. Daarna bots ik tegen de serveerwagen. Ik hoor wat gelach uit het publiek, en dat is wel een opluchting omdat ik zelf nul komma nul ervaring heb met alcohol. Bij drama hebben we geleerd over de theatertheoreticus Konstantin Stanislavski, die heeft gezegd dat de beste acteerprestaties voortkomen uit het 'emotionele geheugen' van de acteur: je moet een beroep doen op dingen die je zelf hebt meegemaakt. De enige ervaring in mijn emotionele geheugen die iets met alcohol te maken heeft, is het feestje voor de zevenendertigste verjaardag van mijn vader, toen mijn vader van zijn bank in de kroeg lazerde en zijn dronken kop openhaalde. Daarom heb ik maar naar een heleboel afleveringen van de soap *Hollyoaks* gekeken en met een zoekmachine naar afbeeldingen van 'dronken tienermeisjes' gezocht. Maar die vergissing zal ik niet meer maken.

Dus nu sta ik op het toneel en hang ik onderuitgezakt in een lelijk meubelstuk. Ted en Natasha spetteren water uit een vaas in mijn gezicht om me een beetje te ontzachten – en het publiek grinnikt mee. Het is leuk, het gaat eigenlijk heel goed.

Dan zie ik papa vanuit mijn ooghoek – of Tom, zoals hij door iedereen wordt genoemd – vanuit de coulissen naar me kijken. Hij draagt zijn gebruikelijke outfit van een zwarte spijkerbroek, een overhemd, een das en een jasje. Zijn haar zit in stekeltjes en de gel glinstert in het licht. Volgens mijn vriendinnen Jenna en Daisy ziet hij eruit als een oudere popster: wel een soort van knap, maar hij wordt een beetje dik en heeft hier en daar wat grijze haren. Hoe hij er ook uitziet, in elk geval lijkt ik niet echt op hem. Als ik afga op de foto's lijkt ik veel meer op mama: redelijk slank, best leuk om te zien, grijze ogen, megascherpe jukbeenderen die opgezet lijken als ik te veel rouge gebruik. O, en belachelijk krullend haar dat Jenna een 'ontploffing in een kurkentrekkerfabriek' noemt. (Dat is best handig wanneer je iemand speelt die dronken is.) Hoe dan ook, de uitdrukking op papa's gezicht is de welbekende mengeling van verwarde trots en aanmoediging waaraan ik ondertussen wel gewend ben. Dat zeggen mijn vriendinnen trouwens ook nog over hem: hij lijkt niet op

andere vaders, omdat hij altijd blij lijkt, niet geobsedeerd is door sport en ook echt luistert wanneer ze met hem praten. Hij doet zijn best. Dat zijn blijkbaar eigenschappen die zelden voorkomen bij vaders, wat ik toch een beetje triest vind.

Hij neemt me al mee sinds hij hier net de directeur was geworden en ik een peuter was. Dan tilde hij me op het toneel en speelde hij toneelstukjes voor me. Hij heeft me daar zo'n beetje leren lezen terwijl we in het licht van een schijnwerper zaten en ons door sprookjesboeken heen worstelden (waardoor ik vroeger geobsedeerd was en nog steeds geobsedeerd ben) en trouwens ook door de standaardteksten voor jonge acteurs: *The Swish of the Curtain*, *Ballet Shoes*, *The Town in Bloom*. Dat waren de mooiste tijden. Hij haalde me van school en nam me mee naar het theater en dan huppelde ik vrolijk over het toneel of rende ik joelend en zingend door het gangpad, terwijl hij met de mensen van een of ander toneelgezelschap sprak en hun voorstelling inplande. Daarna begonnen we samen die toneelstukjes voor te bereiden voor mijn verjaardag en die voerden we dan op voor onze familie en vrienden met de toneelvereniging. Dat werd een soort traditie. Het betekende zoveel voor me toen ik jonger was. Nu lijkt het al weer heel lang geleden.

Natuurlijk wilde ik dolgraag een keer meedoen in een echt toneelstuk, maar papa heeft altijd geprobeerd het me uit mijn hoofd te praten. 'Mensen moeten niet denken dat er zoiets als nepotisme in de kunsten bestaat,' zei hij dan. 'De critici lusten ons rauw.' Ik betwijfel of de toneelrecensent van het huis-aan-huisblad wel iets rauw lust, en al helemaal geen mens, aangezien ze een vriendelijke zeventigjarige dame is met een voorkeur voor Noël Coward. Maar papa was onvermurwbaar. Vorig jaar heeft hij nog geweigerd om me de rol van Cecily in *The Importance of Being Earnest* te laten spelen omdat er volgens hem gevaarlijke stunts in zaten. Maar dat is echt enorme onzin.

Toen ze dit toneelstuk kozen en ik erachter kwam dat er een rol voor een meisje van vijftien was, heb ik letterlijk bij Sally gesmeekt of ik die rol mocht. Zij vond het prima, maar ik moest het om 'gezondheidsredenen' wel eerst aan mijn vader vragen. Ik vond het eerlijk gezegd nogal zielig. Ik weet ook wel dat hij zich zorgen maakt en me geen waardeloze actrice vindt of bang is dat ik zijn theaterimperium met schande zal overladen of een slechte naam zal bezorgen. Eigenlijk zou hij me het liefst willen opsluiten in een klein kamertje en me er nooit meer uit willen laten. Nee, wacht, dat klinkt nogal raar. Eigenlijk zou hij me in bubbeltjesplastic wil-

len verpakken en... o god, nou ja, je snapt het wel. En het is niet dat ik nou brandende ambities heb om een beroemde filmster te worden. Ik heb helemaal geen ambities; ambities zijn echt zó niet mijn ding.

Na een hele scène over een soufflé die is ingezakt (die op de een of andere manier uitdraait op een ontzettend grove grap over schoonmoeders), is er een cameo van Margaret als de nieuwsgierige buurvrouw die aanbelt in haar nachtjapon. Ze heeft krulspelden in haar wilde grijze lokken. Meestal verft ze ze in opzichtige kleuren en vorig jaar heeft ze ze als een regenboog laten verven voor de Gay Pride in Londen, waar ze er op de een of andere manier in geslaagd is om op de foto te komen met Sir Ian McKellen. In het toneelstuk komt ze langs om te klagen over het lawaai en dreigt ze de politie te bellen tot Ted haar een fles sherry geeft. Bij de generale repetitie gebruikten ze een fles waar echt sherry in zat, maar die had ze voor de pauze al op. Ditmaal hebben ze de fles – tot haar grote verdriet – gevuld met koude thee.

Daarna moet het personage van Ted me voor de burensleuven verstoppen door me naar de trapkast aan de zijkant van het toneel te sleuren. Dit is trouwens niet een of ander gammel meubelstuk van de Ikea of nog iets ergers. De kast is speciaal gemaakt door Kamil, de chef Rekwisieten van de toneelvereniging, die houtbewerking geeft aan de plaatselijke beroepsopleiding en het toneel heel serieus neemt. Hij heeft er weken aan gewerkt en onthulde vervolgens trots voor ons zijn echte houten trap, compleet met trapkast en ingebouwde wielletjes, zodat we hem gemakkelijk kunnen verplaatsen. Hij is zo stevig dat hij vermoedelijk nog heel is als je hem van een klif zou gooien. Dat is waarschijnlijk meer dan je kunt zeggen van degene die dan in de trapkast opgesloten zit.

Sorry, ik word soms een beetje zwartgallig. Vooral wanneer ik over het toneel word gesleurd. Het is nogal vreemd om zo te worden vastgegrepen voor een zaal met lachende mensen, maar Ted is erg professioneel en let er erg goed op dat hij me niet zo beetpakt dat hij zou kunnen worden gearresteerd.

‘Gaat het?’ fluistert hij wanneer hij me in de kast propt. Zijn magere, enigszins verwilderde grijze gezicht is een masker van bezorgdheid en zijn bril glijdt van het puntje van zijn neus. Ik geef een klein knikje. Hij lijkt gerustgesteld en probeert de deur dicht te smijten, maar mijn arm steekt er nog uit. Au, en bedankt, Ted! Hij kwakt mijn beurse arm in de kast en gooit de deur zo hard dicht dat de trap begint te wankelen. Algehele hilariteit.

Nu moet ik hier dus twintig minuten zitten en dat is niet echt leuk omdat het hier donker, krap en heel erg benauwd is... en dat is echt een vreselijke combinatie voor iemand met mijn gezondheidsproblemen. Het is hier ook ontzettend warm. Eerder beweerde Margaret dat ze doodvroor en toen is ze naar de ruimte met de cv-ketel gestormd om de verwarming te kickstarten. Misschien heeft ze hem wel in warpfactor negen gezet. Daarom baad ik hier nu in het zweet. Ik probeer te negeren dat ik een steeds snellere hartslag heb. Diep ademhalen. Diep ademhalen. Dit is theater en de show moet doorgaan, zelfs wanneer je opgesloten zit in een oven. Gelukkig heeft Kamil een spiekgaatje in de deur geboord zodat ik kan zien wat er allemaal gebeurt. Ik zie de entree van een ander stel acteurs van de toneelvereniging, Rachel en Shaun, die de burens spelen en gekleed zijn in bespottelijke uitdossingen die bij de kringloopwinkel zijn gekocht en chique vrijetijdskleding uit de jaren zeventig moeten voorstellen. Maar dat is niet het enige wat ik zie. Bij de coulissen ontstaat opeens een grote plas water. Kleine stroompjes zijn langs de muur naar mij onderweg. Even vraag ik me af of dit geen special effect is dat mijn vader op het laatste moment heeft toegevoegd zonder mij er iets over te zeggen, maar dan zie ik dat Shaun ook zenuwachtig naar de plas kijkt en Rachel met zijn elleboog in haar zij port. Er is iets aan de hand. Er lopen stroompjes water naar het midden van het toneel, en ik vraag me af of dit niet gevaarlijk is. Er liggen daar overal kabels en er zijn allemaal lampen. O god, het is net de openingsscène van een aflevering van *Casualty*. Alle acteurs zullen worden geëlektrocuteerd.

In het toneelstuk blijkt ondertussen dat de burens in de veronderstelling verkeren dat ze zijn uitgenodigd voor een swingersfeestje en niet voor een keurig etentje. Zodra Ted en Natasha het podium verlaten om 'de crudités te gaan halen', bedenken Rachel en Shaun dat dit wel een aanwijzing moet zijn en beginnen ze hun kleren uit te trekken. Het publiek blijft er helemaal in en buldert ongegeneerd van het lachen. Dan arriveert natuurlijk ook de plaatselijke dominee, gespeeld door James, die zevenentwintig is en een heel strak lichaam heeft, maar ook de vurigste atheïst is die ik ooit ben tegengekomen. Hij ziet het halfnaakte stel zitten en valt flauw op de bank. Natasha roept: 'Ik zal een stevige borrel voor u halen, dit is niet wat het lijkt', en dan gaat de deur van de trapkast open en op dat moment donder ik er luid vloekend uit. Alles gaat nu zo snel dat ik niet weet hoe ik iedereen subtiel duidelijk moet maken dat we aan het zinken zijn. De dominee probeert me overeind te helpen, maar

ik val op hem (het mooiste deel van het toneelstuk, wat mij betreft) en we donderen samen op het toneel, waar we er niet in slagen om ons van elkaar los te rukken. Ik probeer tegen James te fluisteren: ‘Volgens mij zijn we aan het zinken’, maar Natasha trekt me overeind en trekt bijna mijn arm uit de kom, en James kruipt door de deur naar buiten.

In de slotscène rennen mijn ouders om de tafel achter me aan terwijl de opgelaten burens zich weer aankleden. Ze krijgen me eindelijk te pakken en zetten me op een stoel aan de eettafel, precies op het moment dat er twee agenten verschijnen omdat iemand heeft geklaagd over een mogelijke orgie of misschien een brute moord. Ik val flauw en beland met mijn gezicht in de pavlova met aardbeien. Een flinke hoeveelheid van de slagroom van de royaal uitgevallen stunttaart, die ranzig is geworden in het licht van de schijnwerpers, belandt in mijn neus en mijn ogen.

En dan is het toneelstuk afgelopen. Er volgen een paar gespannen ogenblikken van stilte wanneer de lichten doven, maar die worden gevolgd door een uitzinnig applaus. Ik sprint naar de rand van het toneel, pak Ted en Natasha bij de hand en begin als een dolle te zwaaien. Een paar tellen heb ik het gevoel dat ik echt bij dit kleine, idiote gezelschap hoor. In de kroeg zullen de acteurs van de toneelvereniging iedere regel en iedere reactie van het publiek na afloop nog eens doornemen, zoals ze altijd doen na een voorstelling, of die nu goed ging, zoals nu, of niet, zoals na die ondoordachte poging om *Equus* op te voeren tijdens de plaatselijke paarden- en ponyshow.

Ik kijk naar het publiek en hoop dat ik Jenna en Daisy zie, of misschien mijn dramadocent. Maar de gezichten lijken allemaal op elkaar en zijn moeilijk te onderscheiden achter de klappende handen. Ted omhelst me en Natasha ook en ze geven me klopjes op mijn rug. En dan is Natasha opeens heel dichtbij en zegt ze iets en moet ik me naar haar toe buigen om haar te horen. ‘Hoor je me, Hannah?’ vraagt ze. ‘Ben je er nog?’ Ik wil antwoorden: ‘Ik voel me geweldig. Ik ben een STER!’ Maar dan dringt het tot me door dat ik mijn benen helemaal niet voel en dat er opeens een kolkende zwarte mist aan de randen van mijn blikveld ontstaat. Ik deins een beetje achteruit.

Van heel ver weg voel ik een hand op mijn arm, en nog een op mijn rug, maar het lijkt wel alsof ik erdoorheen val. De wereld is een wazige draaimolen van vage vormen. Plotseling ben ik bang dat het publiek in de gaten heeft wat er aan de hand is. O god, wat dodelijk gênant. Ik krijg een vreemde hallucinatie en zie hoe papa aan de rand van mijn graf staat

en een toespraak afsteekt: 'Ze is gestorven zoals ze heeft geleefd – als Tommy Cooper.' Nu weet ik zeker dat er iets helemaal mis is, want dit is echt fucking bizar.

De spots boven mijn hoofd lijken wel sterren. Ze zwemmen rond in de duisternis. En dan is er helemaal niets meer.

Welkom in mijn wereld.